

Het Paleis

Languit lig ik op de bank. Het is drie uur in de middag en vanavond treed ik op in het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel. De telefoon gaat.

Op het schermpje van mijn gsm verschijnt 'privé-nummer'. Dat is meestal een redactie die snel nog een one-liner wil bij iets uit de actualiteit, of mijn nieuwsjaarwensen, of wil weten wat ik ga doen op oudejaarsavond of wat er op mijn nachttafel ligt of wat dé gebeurtenis is van het voorbije jaar, of ... Ik laat bellen, maar zet het geluid af. De beller gaat lang door, maar geeft het uiteindelijk op.

Genoeg in de bladen gestaan de voorbije paar maanden, nu nog even relaxen. In de stemming komen voor de voorstelling en de televisieopnames. Eventjes nog, niets aan mijn hoofd hebben en tijd maken om de prullenmand in mijn bovenkamer te ledigen.

Verdorie, daar gaat de telefoon weer. Zelfde 'privé-nummer'. Ik duw op het knopje 'weiger'.

Nog voor ik mijn mobieltje heb neergelegd, gaat die weer. Ik weiger nog eens. Tevergeefs, de aanbeller wint. Maar hij of zij zal het geweten hebben. Ik neem het gesprek aan en open met de vriendelijke 'Wat is er nu weer?'

Aan de andere kant een korte stilte. Een mannenstem vraagt onzeker 'Spreek ik met Geert Hoste'. Ik hoor een zwaar accent, maar denk er niet bij na: 'en wie bent U?'

Weer een korte stilte: 'Het is prins Laurent'.

Ik schiet in een zelf verzonnen protocolmodus: 'Ha, monseigneur, wat een verrassing' Ik trek mijn mooiste glimlach, hoewel dat aan de telefoon niets uitmaakt.

'Ik had beloofd U te bellen'. Inderdaad, vier maanden geleden hadden we elkaar ontmoet en gsm-nummers uitgewisseld. De prins zou me bellen om eens naar een voorstelling te komen. Vandaag was dus die dag. En waar en wanneer ik nog eens optrad.

Ik moet geen seconde nadenken: 'U zal zich moeten haasten, vanavond speel ik mijn laatste voorstelling in Brussel, in het Paleis voor Schone Kunsten...'

“Oei. Ik pols even bij mijn vrouw of we een babysit kunnen regelen, want de kinderen hebben iets met de pokken. Ik bel U zo meteen terug”.

Na vijf minuten gaat mijn gsm terug . Ik lees privé-nummer en neem onmiddellijk op.

“Mijnheer Hoste, het is Prins Laurent. Mijn vrouw en ik zullen vanavond komen.” Ik leg neer en lach naar mijn vrouw: ‘Je weet nooit wie er vanavond naar de voorstelling komt.’

Een prins maakt nog altijd meer indruk op meisjes dan op jongens.

Mijn telefoon gaat nog eens. Weer Prins Laurent: “Excuseer, maar in welke paleis was het precies?”

In welk paleis was het precies? Sommige zinnen vergeet je nooit.